

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvæ Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

2. De interrogationibus S. Ioanni à Pharisæis propositis, dum ad eum
miserunt qui interrogarent: Tu quis est? & de Testimonio de Christo & de
seipso reddito, quo insignem humilitatem & sanctitaté ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

O gloriose Præcursor, exulto animo, cum te apud Deum & homines in tanto honore constitutum, de te ipso verò tam demissè video sentientem. Ora, quæso, eum, qui ad eò rara te animi demissione ornauit, mihi vt partem eius aliquam impertiatur: ne superbia meâ id amittam, quod ipse concesserit gratiâ suâ. O anima mea, siquidem *d in medio tui & d Mich. 6. 14.* in te ipsa *humiliationis causam* habes, ob notissimam tuam paupertatem, & spiritus miseriam; agnosce quod es, & te ipsam iuxta merita tua abijce: quò enim Deo acceptior est diues humilis; eò *e est odibilior pauper superbus. c Eccl. 26. 4*

MEDITATIO II.

CIRCA INTERROGATIONES S. Iohanni propositas, quibus quæsitum ab eo est: quisnam esset? & quale is Christo Domino, quale sibi testimonium dederit: quo insignem animi demissionem ac sanctitatem ostendit.

RESCENTE furore plebis, quòd S. Iohannes esset Meffias, a *Miserūt a Ioh. 1. 19.* Iudæi ab Ierosolymis sacerdotes & Levitas, vt interrogarent eum; Tu quis es? qui dum respondet, qua

tuor

tuor animi demissi actus heroicis aperuit
qui spiritualis vitæ in summâ suâ perfectio-
ne sunt tanquam fundamenta; quibus ali-
multi huius & aliarum virtutum actus sunt
coniuncti,

PUNCTVM I.

I.

P R I M V M interrogatus: *Tu quis es? con-
fessus est, & non negavit: & confessus est,
quia ego non sum Christus.* In hac respon-
sione elucet primus sancti huius heroicus de-
missionis actus, qui ei fundamento, ne honorẽ
Christo debitum, sibi vsurparet; sed ei redde-
ret, cuius erat, & cui iure debebatur, adeò in-
nixum erat, vt sine mora in momento, aperta
& magnâ asseueratione veritatem non nega-
rit, sed confessus asseuerarit, se non esse Chri-
stum: milliesque idem confessus fuisset ac cõ-
firmasset, si toties interrogatus fuisset. vt enim
superbia summè appetit diuinitatis Christi
excellentiã, esseque sicut Deus; ita ani-
mi demissio summè diabolicam talem præ-
sumptionem detestatur, & vt superbia illa
a Luciferum & eius Angelos è cœlo, b Adamum
& Euam ex paradiso eiecit, multosque mundi
c huius principes & Monarchas detrusit in in-
fernum: quia reprobationis Sathanæque fi-
liorum d (qui rex est super omnes filios super-
bia) indicium est: ita huic aduersa humilitas
e seruauit e Angelos in Cœlo, sanctum Præcur-
forem & f Apostolos Christi, qui quancunque
adora-

a Isai. 14. 11

b Gen. 3. 24

c Ezec. 28.

2. 8.

d Iob. 41. 25

e Apo. 12. 11

f Mat. 14. 14

Greg. 34.

Mor. c. 18.

adorationem, siue diuinitatis honorem sibi oblatum constantissimè reiecerunt: quod signum est electorum, qui in omnibus & per omnia DEO volunt esse subiecti: cupientes eidem pro omnibus, quæ ipsius sunt, gloriam & honorem deferri.

CONSIDERANDA etiam Satanæ astutia, qui Ioannis sanctitati inuidens, cum eum nunquam antea varijs tentationum machinis adhibitis superare potuisset, hanc fortissimam construxit, vt diuinitatis ei honor dignitas que à Iudæis offerretur, persuasus, hanc viam omnino illum superandum, quæ se nouerat superatum. Qua etiam arte sanctos aggredi consuevit, ita res dirigens, vt maiores honores dignitatesque eis offerantur, quam ipsi mereantur, vt eos inde facile præcipitet. Sed electi in vera humilitate fundati, seipsum agnoscunt, quamcunque præminentiam, dignitatem, nomen, locum aut titulum, quæ sua merita vident excedere, detestantur; ijs contenti, quæ meritis suis vident respondere; aduertentes se non posse vtrumque sustinere. Ac propterea *g* quò se maiores, & in altiori loco constitutos vident, eò se magis *in omnibus humiliant* (vt Sapiens ait) quò maior DEO honor deferatur. O DEVS omnipotens, quem verè honorant humiles, concede mihi veram animi demissionem, vt eum, quo dignus es, honorem tibi deferam; eum verò, quem promeritus non sum, omnino detester.

II.

g Eccl 3.20

PUNCTVM II.

a Ioan. 1.
I.

SECUNDA sacerdotum interrogatio fuit. *a Elias es tu? Cui respondit Ioannes: Non sum: Propheta es tu? respondet: Non.* In his responsis elucet secundus humilitatis heroicus S. Ioannis actus, quem proximè precedenti adiunxit. qui enim potuit fateri se Eliam esse eo sensu, quo eum Christus *Eliam* in spiritu appellauit; noluit tamen id affirmare; sed ad interrogantium mentem expeditè respondit: *Non sum.* Verè enim humilis non solùm, quem non meretur, honorem repellit; sed etiam quantum in se est, quem re ipsa meretur & iure posset acceptare, refugit. Et præterea humilis, pura, simplici & absque vlla duplicitatis specie gaudet veritate; cùm præcipuè id ad demissionem suam conferre animaduertit: ac propterea planè confessus est, se Eliam, non esse.

b Mat. 17.
12.

b Luc. 1. 17.

II.

c Mat. 11. 9.

POTVISSSET etiam verè dicere se esse *Prophetam.* sed respondit, *Non:* eo sensu, quo vulgò Prophetæ dicuntur, qui prædicunt futura. Solet enim verè humilis inuentiones querere sua tegendi, & meritos etiã effugiendi honores. Cùm contra superbus modos inueniat, etiã quæ non habet ostentandi, vt etiam non debitum sibi honorem consequitur, etiamsi ad id mendacia aut exaggerationes sint adhibendæ.

III.

DENIQUE ad omnia interrogata breuissimè & ficcissimè respondit, ita vt breuitas & ficitas in singulis responsis cresceret, vsque ad simplicissimum & ficcissimum *Non.* Nã verè

humi-

humilis tantū abest ab osculo manū eorum,
 qui honorem ipsi deferunt, & laudantes adu-
 lantur; vt siccè potiùs aspereque eos excipiat:
 quia nec sibi de honore delato, aut famā blan-
 ditur, nec d'vidit (vt Iob ait) *solem* mundanæ d Iob. 31.20
gloriæ cū fulgeret: & lunam famæ inceden-
tem clarè, nec latatum est in abscondito cor ei⁹,
nec osculatus est manum suam ore suo, quod est
 dicere, nec in eo, quod reuera habet, neque in
 eo quod de ipso fertur est delectatus. O iusti-
 tiæ sol, à quo tantū præcursor tuus luminis, ad
 mundi huius splendorem contemnendū acce-
 pit, simili quæso me luce illustra, ne cū volu-
 ptate aspiciā, quod me sua excœcat vanitate.

PUNCTVM III.

TERTIA fuit quæstio: a *Quis ergò es? vt* a Ioan. 1.22.
responsum demus ijs qui miserunt nos:
quid dicis de te ipso? ait: b Ego vox clamā- b Isa. 40.3.
tis in deserto, dirigite viam Domini, sicut dixit
Isaias Propheta. In qua responsione tertius e-
 lucet heroicus demissionis S. Ioh. actus, qui si-
 mul & officium quod ex parte DEI, & nihilū
 quod ex suā haberet, aperuit: officium inquit
 meum est, vt sim VOX, & præco Christi, mo-
 nens homines, vt, ad ipsum excipiendum, se
 præparent; vocauit ergò se *vocem*, quia vt vox
 nullum esse aut permanentiam ex se habet,
 sed à loquente & proferente tota dependet;
 ita ipse de se ipso sentiebat, se nec esse nec va-
 lorem vllum à seipso in eo officio habere; sed
 totum, quidquid illud esset, accipere se à
 DEO, qui per ipsum loquebatur, & cuius ipse

VOX

vox erat. Ex quo apparet humilitatem non esse cœcam ad dona, quæ ex DEO habet, cognoscenda; nec mutam ad confitenda, cum est opportunum; ita tamen, ut etiam tunc verbis humilibus ea manifestet, quibus ostendit se à DEO pendere, & nihil à se habere, ut ex omnibus DEO gloria tribuatur.

PRAETEREA, ut S. Ioannes non respondit, se Zachariæ filium esse, & ex sacerdotali tribu; sed esse vocem Christi, quia hoc solum omnibus præfert; sic humilis non gloriatur, nec iactat genus, aut carnis parentes, aut officia hæreditate obtenta; sed seruum se esse Christi, faciendæ ipsius voluntati consecratum, & hoc dicit se esse, & nihil aliud, iuxta *c Eccl. 12. 13* Salomonem: *c DEVM time & mandata eius obserua; hoc est enim omnis homo.* atque si dicat in hoc consistit verum esse hominis, de quo super omnia gloriatur: cuius contrarium facit superbia, quæ gloriatur & iactat gloriâ à parentibus, & à genere, & ut Oseas loquitur: *d Osea 9. 11.* *d Gloria eorum à partu, & ab utero, & à conceptu.*

DENIQUE obserua, quo pacto S. Ioannes sese *vocem* appellarit, quæ clamat: *Præparate viam Domino:* nam & vita, & doctrina, exempla & verba *vox* erant, cohortans ad sanctitatem & perfectionem: eratque *vox DEI*, per quam *DEI* magnitudo & maiestas cognoscatur, sicut homo ex voce sua cognoscitur; ad cuius imitationem conabor & ego *vox* esse Christi in omnibus, quæ dixerō & fecerō. O

DEVS

DEVS æterne, fac me vnici filij tui Iesu Christi vocem, vitâ adeò mihi perfectâ concessâ, vt ea sit vox clamans eius gloriam; non mihi ipsi eam vendicans, sed tibi; à quo quicquid est bonum, profluit: cui sit honor & gloria in sæcula sæculorum. Amen.

PUNCTVM IV.

VLTIMA quæstio fuit: a *Quid ergò baptizatus, si tu non es Christus, neq, Elias, neq, Propheta? Respondit eis Ioannes, dicens:*

a Ioan. i. 25.

ego baptizo in aqua: medius autem vestrum stetit, quem nos nescitis: ipse est qui post me venturus est, qui ante me factus est: cuius ego non sum dignus, vt solvam eius corrigiam calceamenti. In hac S. Ioannis responsione quartus elucet actus heroicus, eius animi demissionis. Primum quod reprehensus vsurpati baptizandi officij cum propheta non esset; non vsus est excusatione, aut defensione sui, quamuis verè dicere potuisset, propterea se baptizare, quòd DEVS ita iussisset; sed tacere potius id vòluit, ne sese honorare, aut sibi auctoritatem conciliare videretur. Delectatur enim humilis reprehensione sibi innocenti obiecta; nec vult honoris sui secretum pandere, nisi cum id cedit in DEI gloriâ, quam in omnibus studet promouere.

II.

SED vlteriùs S. Ioannes progressus est: nam coram illis Sacerdotibus & Leuitis ratificauit testimonium, quòd Christo & sibi coram tota plebe aliàs dederat; seipsum suumq; baptismum deprimens, Christi verò extollens

III. Part. Medit.

D

per.

personam, vt in fine proximæ Meditationis obseruauimus. Quia enim illi, quibus respondebat, principales erant, & ipsius responsa ad totum senatum in Ierusalem delaturi, libenter aperuit illis, quis ipse, & quis Christus esset; vt ad omnium id noticiam perueniret, & ita Christus omnibus, vt verus Messias, venerationi esset; ipse verò non nisi vt vox haberetur; & Christi baptismus multò pluris æstimaretur; ideoque libentiùs eum susciperent. Ex quo facile apparet iure merito Christum de eo dixisse; non esse *barundinem* quæ *vento* quouis *agitaretur*, sed firmum vt terram, vtpote solidè supra suo nihilo fundatum & vniuersim humilium est, in suis animi detretis constantes esse: tam vt se abijciant, quæ vt Deum extollant; estque sibi volupe hæc in totius mundi conspectu facere; quò propriã vilitas, DEI verò celsitudo magis innòtescat. O DEVS eterne, qui proprijs manibus hoc humilitatis exemplar fabricasti, & ante filij tui, qui eius virtutis Magister veniebat, faciem illud præmisisti, adiuua me, vt in his exemplis discam humilitatem, qua meum cor ad gratiæ tuæ dona disponam, quæ superbis denegas, humilibus autem liberaliter largiris; quò ex sua illos vilitate ad gloriæ tuæ celsitudinem in æternum extollas. Amen.